

PRVNÍ BÁSNĚ

Dostupné z webu: <http://www.vindove.cz/category/basne/>

Autor: Lúán Réлта (Lúo Vlkovic)

©2016, Všechna práva vyhrazena.

Dýka na stole

Krátká básnička věnovaná Polabským Slovanům, kteří byli postupně asimilováni německou kulturou:

Uprostřed středověku vrcholného,
starý děd hledí na vnuka svého,
jeho mysl svírá žalu pěst,
vnuk už mluví jen jak Němec.

*Na stole leží ostrá dýka,
děd se jinam už nedívá.*

Celý svůj život bojoval,
aby kulturu svou zachoval,
v bílém chodil oblékán,
každý Němec jím byl vyhnán.

*Na stole leží ostrá dýka,
děd si píseň smrti zpívá.*

Děti jeho ho odmítli,
nechtějí s ním dále býti,
všichni už jsou cizinci,
a Polabané malincí.

*Na stole leží ostrá dýka,
děd si k srdci hrot přisouvá.*

Dědečku můj,
zastav nůž svůj,
pověz teď mi,
příběh o Vidovi.

*Na stole leží ostrá dýka,
děd se na ni už nedívá.*

Před branami

Tři velcí hrdinové: Přemysl, Rozrazil, Neklid.

Před branami stojí jízda,
je to jízda odvážná!
Nad hlavami letí Vrána,
je to jízda statečná!

Za branami stojí obři,
jsou to obři velicí!
Jeden z nich té jízdě praví,
my jsme muži ohromní!

Včele jízdy je hrdina,
Slunce září na meče!
Bojovníci křičí zplna,
hrdino Rozrazile!

Rozrazil teď bránu tříští,
obři nemaj naději!
Kradli, vládli, zpupní lotři,
jedy se k nim vrátily!

Moc Hlohu

Světlo paprsků stromům sílu dodává,
když malý chlapec okolní krajinu poznává.
Pohádky měl v oblibě, Přírodu pozoroval,
neboť žár ve svém nitru uhasit nedokázal.
Rodiče mu chemickou stavebnici s láskou dali,
dávné příběhy mu na žádost předčítali.

Když vyrostl, přišel k hlohovému keři,
poznal, že nálev spánek přináší a srdce klidní,
kamarádi říkali, že na moc keře nevěří,
pouze na třísloviny, flavonoidy a vitamíny.

Jednoho dne šel mladík lesem hlubokým,
na mýtinu obklopenou keřem hlohovým.
Bílý květ voněl jak lůno zdravé princezny,
která svou mocí zavřela mladíkovi oči.
Brzy nastala noc, zvířata všude běhala,
avšak skrze trnité keře se dostat nemohla.

Mladík na paloučku mohl bezpečně spát,
mezi keře mohl ulehnout se sny sladkými,
nyní věděl, že ho trny začaly ochraňovat,
a žádné třísloviny, flavonoidy a vitamíny.

Bílé květy, červené bobulky, trny samé,
to vše mělo sílu chránit a uspávat sladce.
Když mladík poznal léčivou sílu Hlohu,
okamžitě se vzepjal a zavrhl moderní vědu.
Chtěl mít čisté vidění, ke keři pak přišel,
jaké bylo překvapení, když vílu tam uviděl.

Duch Hlohu k němu zavítal, jen ho hladí mile,
mám moc uspávat, chránit krev, sílu životní,
načerpej ji, poznáš, že je v ní mnohem více,
a nejen třísloviny, flavonoidy a vitamíny.

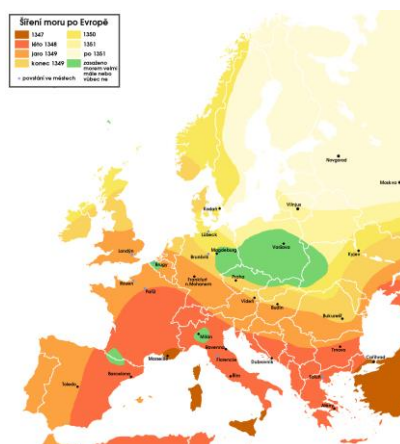
Prastaré přání

Mocný Vide, moc tě prosím, slyš můj hlas,
na ohromných křídlech jsem uviděl černou strast,
v jejích žhnoucích očích jsem spatřil špínu lidí,
avšak tento trest se mi nezdá spravedlivý.

Jiné světy, jiný mrav, jed a špína jsou i v nás,
avšak skutečně se má tento trest týkat i nás?
Vždyť jsme bojovali a o Zemi pilně pečovali,
zachraň nás, i když náš počet již není veliký.

*Slyším slova tvá, hrdino smělý a odvážný,
srdce světa zachráním před černou smrtí,
v jelením skoku ukážu své zlaté parohy,
moudrým navíc vyjevím léčivé prameny.*

*Bohové Vindů vás ještě jednou zachrání,
i když srdce světa kvůli vám spíše trpí.
Nevím, zdali si budete mé pomoci vážit,
avšak dokud bude poslední dívka studánky čistit – nemohu na vás zanevřít.*

Šíření moru po Evropě; By Roger_Zenner ; do češtiny přeložil Amic [GFDL (<http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html>), CC-BY-SA-3.0 (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/>) or CC BY 2.5 (<http://creativecommons.org/licenses/by/2.5/>)], via Wikimedia Commons

Zpěv duše

Byl jsem Vrabcem v mohutném Větru, který vlál v mlhavém šeru,
byl jsem Dubem uprostřed lesa, jenž nepoznal čas ani města,
byl jsem vánkem na moři, který rozpoutal mohutnou bouři,
byl jsem Pstruhem v čisté bystřině, plaval jsem jak dítě v peřině.

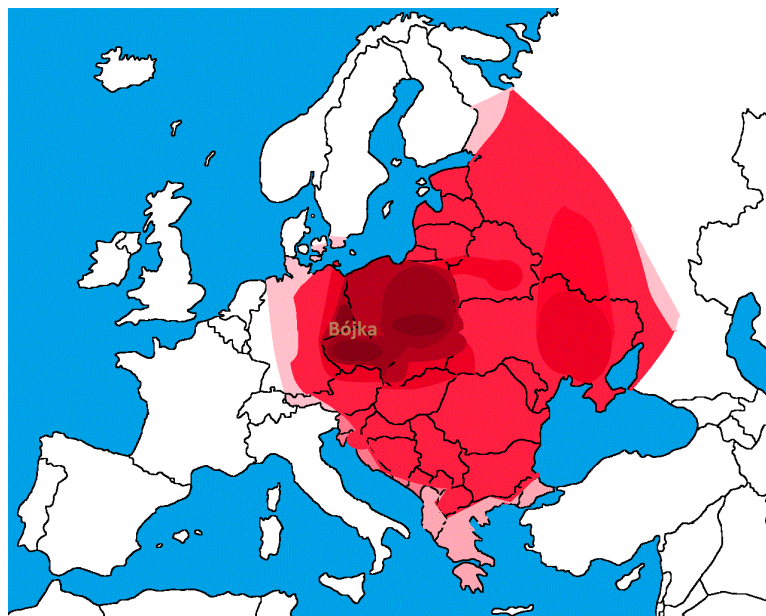
Držel jsem se krku Jelena zlatého, když mě odnášel lesem polámaného.
Pocítil jsem bezpečí jeho náruče, po tisících létech je stále můj ochránce.
Ano, byl jsem Smolíčkem malým, Slunce Jelen mě učilo býti moudrým.
Byl jsem Jestřábem a bílým Vlkem, s radostí a strašlivým smutkem.

Kráčel jsem po Hvězdách Mléčné dráhy, u prsou Lúny si mlékem léčil rány.
Prošel jsem zelenou podzemní říší, napil se ze studánek a křišťálových číší.
Pomáhal jsem Slunci chránit poklady, když se jako zlatý drak pustil do vřavy.
S Dívkou Květeny jsem sázel rostliny – obilí, Mátu, Čekanku, Svízel a plodiny.

Život mezi Římany

Neklide, Neklide, zažeň výpravy křížové. Neklide, Neklide, pamatuj, že jsi Vindem.

Mé Zlaté Parohy, jak je jen těžké žít mezi Římany. Vše, co říkám, jsou pro ně předsudky. Všechno, čím jsem, ihned odsuzují. Však se jim to snadno praví, když starou moudrost Jova zahaluje rouškou zloby. Pak je láká věčným mírem, posmrtným bohatstvím, městem a rozumem, avšak to, čím je krajina kolem, neukáže ani omylem. Stromy k nim nemluví, řeky tajemství nevyjeví. Nevidí Slunce v květech Třezalky, nedokáží projít skrze keř šípkový. V obličejích jsou možná Vindové, srdcem však už jen Římané.

Rozšíření potomků Vindů po krvi (zhruba) v době podivně uspořádané v neznámých světech a neznámých časech.

M4pětOsm

Konec Původních

Neznámý autor (asi pan Knovid z Knovíze od Kolovoze)

Samole Kroke – Prudký Rozrazile!

Kolik smutku bylo rozneseno,
kolik krve bylo prolito?
Při pohledu na větve stromů,
ptám se, kdy se můj rod vrátí domů?

Toraní Gru Wid – Hromový Bouřný Vid!

Copak se jen přihodilo?
Služebník boží má na svědomí muže jménem Lado (Lado).
Vrahova sestra *Gwida* (Guidda), jež si vzala *Plusa* (Plusso),
dalšího zločince, který krutě usmrtil starého Johana, nic neříká.

Belís knok [Velís knop] – Kopec slunečního boha!

Znamená to konec Původních?
Jak to jen mohou bohové připustit!
Snad v těchto lesích najdu útočiště,
a ochráním polední stranu *Lawose*.

Korno rosto wlatíko – Rohatý lesní vladýka!

Žito (původ Vindů)

Žito, rež, darem jest nejvyšším,
když naši předkové neměli co jíst,
když unavení vyšli z velikého proudu,
když se po kolenou plazili v hladomoru.

Tehdy Mocný Vid změnil trávy v obilí,
které vydrží vedra i ty nejhorší chlady,
napřed jsme děkovali s vlhkým zrakem,
na Červený ostrov Žito dodali s dobrým záměrem.

Žito, rež, darem jest nejvyšším,
i cizinci ho od nás ihned přijali,
pojídači Žita si posléze říkat začali,
aby jméno Vindů, Žita a Vida velebili.

Rye <- Ryge <- Ruig [pra cizinecké] <- Ru(ži)(gi) [asi bílá řeč]

Já jsem Leši

Leši, pán lesů, stád a lovu,
lidé nechtějí mi tak říkat znovu.
Zelený Pastýř, Leši Lovec,
všem těmto slovům již nastal konec.

Místo lovce stal jsem se myslivcem,
v pohádkách čertem s planoucím zrakem,
abych lidem jejich vlastní špínu ukázal
a navždy lesy po svém ochraňoval.